

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 509. Infamia quamdiu duret, & qualiter aboleatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

Sanch. l. 2. moral. c. 26. n. 1. apud Wiestn. h. t. n. 55. iis contententem; siquidem diminutio bonæ existimationis apud viros honestos ex delicto, quale quid est infamia, actu esse aut sequi nequit, quamdiu crimen occultum est. His tamen non obstantibus, quod, quamprimum ex post evulgatur crimen, infamia completa confurgat, habeatque omnes effectus suos citra omnem aliam declarationem etiam criminis, unde etiam, si delinquens prævidens evulgationem teneri illum abstinere ab omnibus actibus alias infami interdictis admittunt Laym. l. c. n. 9. Castrop. tr. 29. d. 6. p. 20. n. 3. Wiestn. l. c.

Quæst. 506. Quinam sint infames infamia juris ex delicto alieno?

Resp. Tales sunt filii ac nepotes parentum injicientium in S. R. E. Cardinalem violentas manus c. felcis v. quod si quis in 6. perduellium & proditorum committentium crimen lætæ majestatis, l. quisquis. C. ad Leg. Jul. majest. illegitimè procreati, respectu tamen aliquorum effectuum tantum, cum etsi jure ecclesiastico repellantur ab ordinibus & beneficiis, non tamen à ferendo testimonio in judicio, munere tabellionatus, aliisque. Mol. l. c. d. 7. n. 5. Laym. l. c. c. 4. n. 1. annumerans infamibus carnificum & quorundam aliorum filios in Germania, ubi non tantum à dignitatibus & officiis, sed & ab officiis & mechanicis muneribus arcentur.

Quæst. 507. Quinam sint infames sententiæ Judicis?

Resp. infames evadunt sententiæ Judicis, quicumque accusati & ab eo condemnati crimine publico, id est, tali, cujus accusatio cuilibet de populo est permissa. §. 1. Inst. de publ. judic. qualia sunt crimina proditoris, falsi, adulterii. l. infamem ff. publ. jud. item rapinæ, furti, expilatæ hæreditatis, etsi enim ea delicta sint privata, secutâ tamen Judicis damnatione, infamiam irrogant. l. infamem. l. decuriones l. furti. l. si expillass. C. ex quib. caus. infam. irrog. uti & qui, ne de his accusaretur, pretio dato pactus est. cit. l. abletas. §. fin. item qui doli mali suo nomine vel calumniæ prævaricationisve in publico Judicio commissæ damnati per sententiæ Judicis, modò ea transierit in rem judicatam, & non sit aut suspensa per appellationem aut invalida. l. 1. & 7. ff. de his, qui infam. not. Sylv. v. infamia n. 12. Mol. tr. 4. de 7. & 7. d. 9. n. 4. Suar. cit. S. 1. n. 6. Perez in eod. tit. ex quib. caus. n. 9. qui etiam n. 12. monet, quod quis de aliquo horum damnatus à Judice evadat infamis, licet in sententiâ non fiat expressa mentio infamiæ, modo in ea crimen sit expressum. His annumerari possent, qui ignominia causâ exturbantur militiâ, ordine militari moventur, honoribus interduntur. l. 1. l. quod ait. l. est. c. ex quib. caus. infam. irrog. item deportati & ad tempus in opus publicum damnati. l. ad tempus. fustibus casti, ex justa tamen causa. l. illis. ff. de his, qui not. infam. ita Wiestn. l. c. 57. cum Perez l. c. n. 10.

Quæst. 508. Quinam sint effectus infamiae?

Resp. sunt potissimum sequentes, primò: quòd fiant irregulares, ita ut neque Ordines suscipere, neque in susceptis ministrare possint, eò quod in sortem domini vocari, & in ministerium sacrum deputari debeant non nisi homines immaculatæ vitæ

& existimationis integræ, Nav. in man. c. 27. n. 104. Suar. l. c. f. 2. n. 1. Laym. l. c. c. 4. n. 3. juxta can. fin. d. §. 1. can. infames. 6. q. 1. Secundo: quod infames, tam infami facti, quam juris accendantur à dignitatibus & honoribus, præsertim ecclesiasticis, cæterisque beneficiis. juxta l. neque famosis. C. de dignitat. §. c. 85. reg. jur. in 6. ubi: infamis non patiantur portæ dignitatum: & propter eandem rationem, quæ habetur c. inter dilectos. de excess. Prælat. ita etiam, ut horum infamium electionem factamque illis collationem ipso jure nullam dicant, Abb. in cit. c. inter dilectos. n. 8. Nav. cit. c. 27. n. 207. Mol. l. c. d. 11. n. 3. ipsi quoque pro usu externo receptum, licet asserant DD. alii, pro foro tamen interno seu conscientia quamcunque provisionem beneficiale ipsam factam subsistere volunt. Garc. de benef. c. 8. n. 47. & Castrop. tr. 29. d. 6. p. 20. n. 11. apud Wiestn. h. t. n. 59. eò quòd nullitas actus expresso juris textu non expressa (ut nullibi in jure expressa est nullitas provisionis beneficiæ talibus factæ pro foro interno) asserenda non sit. Tertiò: quòd eadem infamia removeat ab actibus legitimis, publicis muneribus, ut sunt officia Judicis, Assessoris, Advocati, Tabellionis, Accusatoris, imò & testis. c. testimonium. de testib. l. testium ff. eod. Quartò: quòd repellantur ab hæreditate testamento relicta, non solum, si parentes, sed etiam si fratres & sorores de inofficio testamento agant. l. fratres. C. de inoffic. testam. Perez. ibid. n. 16. & Brunnem. n. 1. Reiffenst. h. t. n. 61. Quintò: quòd, si deliquerint, severiori, quam alii, pœnâ coercantur, l. cit. & AA. cit. Wiestn. h. t. n. 60.

Quæst. 509. Infamia quamdiu duret, & qualiter aboleatur?

1. Resp. primò in genere: infamia ob crimen notorium ipso jure vel per sententiæ judicis irrogata perpetuò durat. l. ad tempus. C. ex quib. caus. infam. irrog. nisi à Principe, cujus autoritate imposta, aboleatur. §. hinc. post can. Euphemium. 2. q. 3.

2. Resp. secundò in genere: infamiam undecunque ortam à Clerico aboleri posse autoritate apostolicâ, indubitatum est, cum is huic supremæ jurisdictioni in omnibus subiectus sit, idem est de laicis jurisdictioni Papæ temporali subditis, imò & de aliis infamibus, quo ad effectus ipsis jure canonico interdictos, & sic absolute loquendo Ordinum & beneficiorum ecclesiasticos capaces reddere potest quoscunque; quod ipsum tamen facere non solet Papa, antequam ad Ordines & beneficia promovendus in pristinum bonæ existimationis statum restitutus sit à Principe aliòve supremo magistratu seculari, dum ab eo irrogata infamia, ut Wiestn. n. 63. cum Mol. l. c. d. 12. n. 3. & Castrop. cit. p. 20. n. 11. à se citatis, quâ autoritate apostolicâ si jure civili (à sacris canonibus juxta c. omnes. 6. q. 1. & dicta à nobis supra quòd ad hoc generaliter recepto) inducta infamia abolita sit, fundata in eo irregularitas cessat, ita ut jam persona pristinae famæ restituta ad ordines & beneficia absque alia dispensatione possit promoveri; si vero infamia inducta à jure canonico, non quatenus generaliter approbante inductam à jure civili, sed specialiter eam statuentem, v. g. hæreticis, S. R. E. Cardinales hostiliter persequentibus, restitutione famæ à seculari Principe factæ non aboletur ea in ordine ad effectus canonicos, v. g. ad Ordines suscipiendos, quin opus sit a-

postolicâ dispensatione. Suar. *cit. f. 2. n. 10.* Laym. *cit. c. 4. n. 10.*

3. Resp. tercio: infamia solius facti ex quocunque enormi crimine orta, factio contrario seu publico constante, & saltem triennio continuatâ vitæ commendatione aboletur. Abb. *in c. inquisitionis. n. 3.* Sylv. *v. infamia n. 11.* Clarus *s. fin. q. 21. n. 1.* Mol. *l. c. d. 10. n. 1.* Garc. *l. c. c. 8. n. 64.* Suar. *l. c. n. 6.* juxta *can. nunquam. dist. 56.* quia hæc infamia ex facto nascitur eique adhæret, ita eo vitâ in melius commutatâ cessat, *c. cessante de appell. ita ut ad ordines, dignitates, beneficia & officia aspiranti dispensatio necessaria non sit, unde etiam eam propriè non inducere asserit cum Laym. l. c. n. 10. in fin. Wiestn. n. 64.*

Quest. 510. Irregularitas quid sit & quotuplex?

1. Resp. ad primum: irregularitas in præsentibus magis strictè accipitur, nimirum pro impedimento canonico arcente directè & primariò ab Ordinum susceptione, & consequenter indirectè & secundariò ab eorum usu, ut Sylv. *v. irregularitas. n. 1.* Nav. *in man. c. 27. n. 191.* Covar. *in Clem. si furiosus p. 2. n. 1.* Suar. *de Cens. d. 40. l. 1. n. 1.* & 2. Differt ab excommunicatione & suspensione, tamen & hæc receptionem, & quandoque etiam usum Ordinum impediunt, cum irregularitas non semper sit pœna, uti est excommunicatio & suspensio, contrahaturque frequenter absque omni culpa, neque etiam est censura ecclesiastica, etsi per se & directè impediatur susceptionem & executionem Ordinum, & quidem per se & in perpetuum, nisi tollatur per dispensationem aut cessationem defectus, si ex eo nascatur, dum interim excommunicatio non nisi indirectè impediatur dictam susceptionem & executionem Ordinum, quatenus nimirum separat excommunicatum totaliter à communione fidelium, sub qua comprehenditur etiam excommunicatio, quæ fit per receptionem ordinis. Differt quoque à depositione, quæ quidem etiam directè & per se impedit usum Ordinis, sed non receptionem illius, & cadere nequit in laicum. Castrop. *tr. 29. d. 6. p. 1. n. 2.*

2. Resp. ad secundum: irregularitas dividitur communiter in eam, quæ nascitur ex delicto, & eam, quæ nascitur ex defectu, differuntque inter se, quod hæc tollatur sæpius absque dispensatione sublato defectu; illa autem maneat semper, donec in ea dispensetur. Rursus dividitur irregularitas tam ex defectu, quam ex delicto in totalem, quæ est propriè irregularitas, impeditque cujuscunque Ordinis susceptionem, & susceptorum omnem usum, & in partialem, quæ solum privat aliquo Ordinum usu seu ministerio, vel solo ascensu ad Superiores, licet in susceptis ministrare non prohibeat, Laym. *l. 1. tr. 5. c. 1. n. 7.* Castrop. *l. c. n. 3.*

Quest. 511. A quonam & à quo jure inducatur irregularitas aut induci possit?

Resp. Ab homine seu per judicis sententiam inducta non fuit, nec induci potuit irregularitas, nisi is legem seu jus universale ecclesiasticum condere possit, qualis est Papa. Ita Suar. *de cens. d. 40. f. 4. à n. 7.* Bonac. *l. 1. d. 7. q. 1. p. 2. à n. 1.* Avila *p. 7. d. 1. in fine.* Castrop. *tr. 29. d. 6. p. 2.* sed à solo jure. *l. 7. ss. qui. de sent. excom. in 6.* ubi expressè dicitur non incurri irregularitatem nisi in casibus in jure expressis, quamvis tamen negari vix posse, irregularitates aliquas, absque eo, R. P. *Leur. Jur. Can. Lib. V.*

quod in jure exprimentur, ex diuturna Ecclesiæ consuetudine esse inductas; cum consuetudo rationalis ac diuturna sit constitutiva juris. Ita Laym. *l. c. n. 5.* & ex eo Reiffenst. *h. 1. n. 67.* eoque non particulari, v. g. diocelano aut constitutione episcopali, & taliter constitutæ sunt omnes irregularitates. Covar. *in Clem. si furiosus. p. 1. n. 3.* Suar. *de Cens. d. 40. f. 4. à n. 8.* Laym. *l. c. n. 3.* eoque ecclesiastico & non civili, utpote cujus conditores in sacrorum Ordinum susceptione usque disponendi non habent potestatem; juxta *c. decernimus. & c. quanto. de judic. c. si Index. de sent. excomm. in 6.* sed neque inducta jure naturali, quia ex illo orta sacre ordinationis & ministerii impedimenta, ut amentia, defectus membrorum necessarium ordinis quidem incapacitates, non tamen irregularitates propriè sunt, eo quod hæc capacitatem naturalem in persona supponant. Neque etiam jure divino, cum nulla irregularitatum, quæ de facto sunt, hoc jure constituta sit, & licet sexus masculinus & baptisimus hoc jure necessarius sit ad validam Ordinis susceptionem, ejus tamen defectus potius sit incapacitas, quam in persona supponit, quam irregularitas, juxta dicta.

Quest. 512. Qualis esse debeat actus, ut ex eo contrahatur irregularitas?

1. Resp. Primò requiritur, ut actus seu delictum non sit merè internum, siquidem de merè internis solus Deus judicat, & non Ecclesia, juxta *c. sicut. & c. tua nos. de Simonia,* iisque pœnam non imponit, *c. cogitationis. dist. 1. de pœnit.* unde, si in non nullis Bullis concessum reperitur aliquibus privilegium dispensandi in irregularitate mentali, per eam intelligitur irregularitas omnino occulta, ut Covar. *l. c. p. 2. s. 3. n. 4.* Henriq. *l. 13. de pœnit. c. 14.* Sayr. *l. 6. c. 2. n. 20.* Bonac. *Cóninck. & alii,* quos citat & sequitur Castrop. *l. c. p. 3. n. 1.* sufficere autem ad contrahendam irregularitatem delictum externum, ita tamen occultum, quod testibus probari nequit, docent Covar. *l. c.* Suar. *l. c. f. 3. n. 21.* Henriq. *l. 1. c. 3. n. 2.* Nav. *man. c. 27. n. 194.* Castrop. *l. c.* & alii apud illum, constarique ex eo, quod Episcopis concedatur facultas dispensandi in omnibus irregularitatibus ex delicto occulto provenientibus. *c. ult. de temp. ordinar. c. inquisition. de accusat.* quòdque Ecclesiæ judicio subjiciantur crimina quantumcunque occulta, iisque imponi possit pœna per legem.

2. Resp. secundò requiritur, ut actus ille externus, etsi occultus, sit consummatus & perfectus secundum proprietatem verborum canonis irregularitatem inducentis. Covar. *l. c. p. 2. in princ. n. 56.* Castrop. *l. c.*

3. Resp. tercio requiritur, ut delictum, ob quod contrahitur irregularitas, saltem ex objecto & materia sit peccatum mortale, & sufficit esse solum venialiter peccaminosum ex aliqua circumstantia, ita longè veriùs docent Nav. *c. 25. n. 252.* Suar. *l. c. n. 17.* Henriq. *l. 14. c. 3. n. 1.* Valq. *l. 2. d. 153. c. 5.* Sanch. *l. 9. mor. d. 32. n. 29.* Bonac. *l. c.* Castrop. *l. c. n. 2.* Sotus *de just. l. 5. q. 1. a. 9.* Wiestn. *h. 1. n. 39.* contra Cajet. *2. 2. q. 64. a. 8.* Armill. *v. irregularitas n. 14.* ex ea ratione, quòd hæc irregularitas, quippe privans à susceptione Ordinis ejusque usu in perpetuum sit malum & pœna gravissima, adeoque culpam venialem excedens, quæ ratio quoque probat, non posse Pontificem irregularitatem pœnalem alicui indicere ob culpam venialem.

M m

In-